

HARUKI MURAKAMI

A LA CAÇA DE L'OVELLA

Empúries

narrativa

Haruki Murakami

A la caça
de l'ovella

Traducció del japonès d'Albert Nolla

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *Hitsujiwo meguru bôken*
© Haruki Murakami, 1982

Primera edició: octubre del 2016

© de la traducció del japonès Albert Nolla Cabellos, 2016

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Egedsa
DIPÒSIT LEGAL: B. 17.859-2016
ISBN: 978-84-16367-73-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

TAULA

1.	25 de novembre de 1970	11
	El pícnic dels dimecres	11
2.	Juliol de 1978	23
	1. Caminar setze passes	23
	2. Ella desapareix / Les fotografies desapareixen / La combinació desapareix	31
3.	Setembre de 1978	37
	1. El penis de balena / La noia de les tres feines	37
	2. Sobre alliberar les orelles	56
	3. Sobre alliberar les orelles (continuació)	57
4.	L'aventura de l'ovella (I)	63
	1. L'home estrany (inici)	63
	2. L'home estrany	70
	3. «El patró»	77
	4. Comptant ovelles	82
	5. El cotxe i el xofer (I)	87
	6. ¿Què és l'univers dels cucs tubifex?	91

5. Les cartes d'en Rata i altres esdeveniments	97
1. La primera carta d'en Rata (amb mata-segells del 21 de desembre de 1977)	97
2. La segona carta d'en Rata (amb mata-segells d'algun dia de maig de 1978)	103
3. S'ha acabat la cançó	109
4. Ella parla de la remor de les onades mentre es pren un <i>salty dog</i>	121
6. L'aventura de l'ovella (II)	133
1. L'estranya història de l'home estrany (1)	133
2. L'estranya història de l'home estrany (2)	144
3. El cotxe i el xofer (2)	160
4. Final d'estiu, principi de tardor	165
5. 1/5.000	169
6. El pícnic dels diumenges	175
7. Sobre tenir idees limitades però agosarades	184
8. El naixement del Sardina	191
7. L'aventura de l'Hotel Dofí	203
1. Trànsit completat al cinema. Cap a l'Hotel Dofí	203
2. El professor Ovella entra en escena	217
3. El professor Ovella s'ho menja tot i ho explica tot	231
4. Adéu a l'Hotel Dofí	250
8. L'aventura de l'ovella (III)	255
1. El naixement, l'ascens i la caiguda de la ciutat de Junitaki	255

2.	La caiguda continuada de la ciutat de Junitaki i les seves ovelles	269
3.	Una nit a Junitaki	290
4.	El revolt fatídic	293
5.	Ella marxa de la muntanya. La gana ataca	317
6.	Coses trobades al garatge / Idees al mig del prat	322
7.	La visita de l'home ovella	326
8.	Un camí només per al vent	336
9.	Coses que el mirall reflecteix / Coses que el mirall no reflecteix	351
10.	I el temps passa	359
11.	Persones que viuen en la foscor	361
12.	En Rata dóna corda al rellotge	366
13.	Cables verds i cables vermells / Gavines glaçades	375
14.	Una altra visita al revolt fatídic	377
15.	El te de les dotze	380
	Epíleg	385

25 DE NOVEMBRE DE 1970

EL PÍCNIC DELS DIMECRES

Vaig saber que era morta per un amic que em va trucar en veure la notícia al diari. Des de l'altre cap del fil em va llegir a poc a poc l'article d'un sol paràgraf que apareixia a l'edició matutina. Era un article d'allò més normal. El típic breu que es fa redactar a un periodista acabat de sortir de la facultat perquè es foguegi.

Tal dia, en tal cruïlla, un camió va atropellar una vianant. S'investiga si el conductor pot haver comès un delicte d'homicidi per imprudència temerària.

També semblava un d'aquells poemes breus que es troben a la portada d'algunes revistes.

—¿Saps on és el funeral? —li vaig preguntar.

—Doncs ni idea —va respondre ell—. De fet, ¿vols dir que tenia família?

És clar que tenia família.

Aquell mateix dia vaig trucar a la policia per demanar l'adreça i el telèfon de casa seva, i llavors els vaig trucar per preguntar quin dia seria el funeral. Tal com

diuen, amb una mica de dedicació es pot saber gairebé tot.

La seva família vivia en un barri dels de tota la vida. Vaig desplegar el mapa de Tòquio i hi vaig marcar l'adreça en vermell. Era un dels barris més tradicionals de la ciutat. Les línies de metro, de tren i d'autobús s'encreuaven i se superposaven les unes amb les altres com si fossin una teranyina deformada; els canals de desguàs duïen l'aigua bruta de les cases, i els carrerons estrets solcaven el sòl com si fossin les arrugues de la pell d'un meló.

El dia del funeral vaig agafar el tramvia a Waseda. Vaig baixar en una estació de prop del final de la línia i vaig desplegar el mapa del barri, però em va fer el mateix servei que m'hauria fet un mapamundi. Per arribar a casa seva, vaig haver de parar uns quants cops a comprar tabac i demanar indicacions.

Era una casa de fusta vella, envoltada d'una tanca de planxes de color marró. Després de la porta d'entrada, a mà esquerra, hi havia un jardí tan petit que no sabies si servia de res. En un racó del jardí hi havia un braser de ceràmica abandonat amb un pam d'aigua de pluja. La terra del jardí era fosca i humida.

Potser perquè ella havia marxat de casa als setze anys, el funeral va ser una cerimònia celebrada en la més estricta intimitat. La majoria dels assistents eren parents grans, mentre que qui portava la veu cantant era un noi d'uns trenta anys que devia ser el germà gran o el cunyat de la difunta.

El pare, un home menut, d'uns cinquanta anys, duia

un vestit negre amb un braçalet de dol i estava plantat al costat de la porta, pràcticament sense moure's. El seu aspecte em va fer pensar en una carretera asfaltada just després d'una riuada.

Quan en marxar vaig inclinar el cap sense dir res, ell em va respondre amb el mateix gest silenciós.

La vaig conèixer la tardor del 1969, quan jo tenia vint anys i ella disset. A prop de la universitat hi havia una cafeteria petita on sovint quedàvem amb els amics. No era res de l'altre món, però podies escoltar-hi rock dur mentre et prenies un cafè increïblement dolent.

Ella seia sempre al mateix lloc, amb els colzes posats a la taula i un llibre al davant. Portava unes ulleres que recordaven una ortodòncia i tenia unes mans ossudes, però desprenia un aire que convidava a acostar-s'hi. Sempre tenia un cafè fred i un cendrer ple de puntes de cigarreta a la taula. L'únic que canviava era el títol del llibre que llegia. Tant podia llegir Mickey Spillane, com Kenzaburo Oe o l'obra completa d'Allen Ginsberg. En definitiva, mentre tingués un llibre a les mans, tot li estava bé. Els estudiants que freqüentaven la cafeteria sempre n'hi deixaven, i ella se'ls llegia de punta a punta, com si rosegues una panotxa. Com que era una època en què tothom estava disposat a deixar llibres, em sembla que no li va faltar mai res per llegir.

També era l'època dels Doors, dels Stones, dels Byrds, dels Deep Purple i dels Moody Blues. L'aire vi-

brava, i semblava que amb una puntada no gaire forta tot pogués ensorrar-se com si res.

Passàvem els dies bevent whisky barat, tenint relacions sexuals no gaire memorables, parlant de coses que no treien cap a res i deixant-nos llibres els uns als altres. Mentrestant, el teló anava baixant amb un cruixit sobre la malairosa dècada del 1960.

No recordo com es deia.

Podria buscar-ne l'esquela i fer memòria, però a hores d'ara el nom ja no té cap importància. No recordo com es deia. Només això.

Quan quedem amb algun amic d'aquella època, a vegades surt a la conversa. Ells tampoc es recorden de com es deia. «Per cert, ¿saps aquella noia que es ficava al llit amb tothom? Ostres, ¿com es deia? Mmm... No me'n recordo. Jo també m'hi vaig ficar uns quants cops. ¿Què deu fer ara? Seria curios trobar-se-la un dia pel carrer...».

... Hi havia una vegada una noia que es ficava al llit amb tothom.

Així és com es deia.

Estrictament parlant, no és que es ficués al llit amb tothom, és clar. Tenia un criteri propi.

Ara bé, si ens atenem als fets, es pot dir que se n'anava al llit amb quasi tots els nois.

Una vegada, ben bé per curiositat, li vaig preguntar quin criteri seguia.

—Doncs... —Es va quedar pensant potser mig minut.— No és que qualsevol em vagi bé, és clar. A vegades no em ve de gust. Però, al cap i a la fi, potser és perquè vull conèixer persones diferents. O potser perquè això em permet saber com funciona el món.

—¿Ficant-te al llit amb algú?

—Sí.

Llavors vaig ser jo qui es va quedar pensant.

—Així... ¿ara entens les coses una mica millor?

—Una mica sí —em va respondre.

Entre l'hivern del 1969 i l'estiu del 1970 ens vam veure molt poc. La universitat va quedar uns quants cops clausurada, i jo també tenia els meus problemes per resoldre.

Quan vaig tornar a aquella cafeteria la tardor del 1970, la clientela havia canviat per complet; la seva cara era l'única que em sonava. Encara posaven rock dur, però aquell aire vibrant s'havia esvaït. L'únic que no havia canviat respecte a l'any anterior eren ella i el cafè infecte que servien. Em vaig asseure davant d'ella i, tot prenent un cafè, vam parlar dels antics amics.

La majoria havien deixat la universitat. Un s'havia suïcidat i un havia desaparegut sense deixar rastre. Vam parlar d'aquestes coses.

—¿Què has fet aquest any? —em va preguntar.

—Una mica de tot —li vaig respondre.

—¿I t'has fet una mica més savi?

—Una mica sí.

Aquella nit em vaig ficar al llit amb ella per primer cop.

No sé pràcticament res de la seva infància. El poc que sé m'ho devia explicar algú, o potser ho vaig sentir en boca d'ella mentre érem al llit. L'estiu que feia primer a l'institut es va discutir amb el seu pare i va marxar de casa (i també de l'institut). Alguna cosa així. Ningú sabia on vivia ni com es mantenia.

Es passava el dia asseguda en aquella cafeteria, bevent cafè, fumant sense parar i passant les pàgines d'algun llibre mentre esperava que aparegués algun noi disposat a pagar-li el cafè i el tabac (una quantitat gens menyspreable per als estudiants com jo en aquella època). Llavors, normalment se n'anava al llit amb ell.

Això és tot el que en sé.

Des de la tardor d'aquell any fins ben entrada la primavera de l'any següent, va venir a veure'm cada dimarts al vespre al meu apartament dels afores de Mitaka. Es menjava el sopar senzill que li preparava, m'omplia el cendrer de puntes de cigarreta i fèiem l'amor escoltant a tot volum un programa de rock de la FEN.¹ Quan ens despertàvem el dimecres al matí, anàvem passejant pel bosc fins al campus de la Universitat Cristiana Internacional i dinàvem a la cantina. A la tarda ens preniem un

1. Far East Network: emissora de ràdio i televisió de l'exèrcit nord-americà. (*Nota del T.*)

café aigualit a la sala d'estudiants i, si feia bo, ens estiràvem a la gespa del campus mirant el cel.

Ella en deia «el pícnic dels dimecres».

—Sempre que venim aquí, em sembla que estiguem fent un pícnic.

—¿Un pícnic de debò?

—Sí. És gran, hi ha gespa a tot arreu, la gent està contenta...

Es va asseure a la gespa i va encendre la cigarreta després de malgastar uns quants mistos.

—El sol puja fins ben amunt i després va baixant. La gent ve i se'n va. El temps passa com l'aire. ¿No sembla un pícnic?

En aquell moment jo tenia vint-i-un anys; em faltaven poques setmanes per fer els vint-i-dos. No tenia cap perspectiva d'acabar la carrera aviat, però tampoc tenia motius per deixar-la. Estava atrapat en unes circumstàncies enrevessades i desesperants, i durant uns quants mesos m'era impossible fer cap nou pas.

Tenia la sensació que el món es movia i que només jo em quedava aturat al mateix lloc. La tardor del 1970, tot el que es reflectia als meus ulls tenia un aire nostàlgic i es descoloria a tota velocitat. M'irritaven la llum del sol, l'olor de l'herba i fins i tot la més lleu remor de pluja.

Vaig somiar molts cops que agafava un tren de nit. Era sempre el mateix somni. Un tren de nit que feia pudor de tabac, de pixum i d'humanitat. Anava tan ple que no hi havia ni lloc per posar els peus, i els seients estaven tacats de vòmit sec. Quan no podia més, m'aixecava i baixava en una estació. Em trobava en un camp

desolat on no es veia ni una sola casa il·luminada. No hi havia cap empleat d'estació, cap rellotge, cap horari, res de res... Això era el que somiava.

Em sembla que, durant aquells mesos, la vaig tractar malament uns quants cops. Ara sóc incapaç de recordar de quina manera. De fet, pot ser que només m'hi tractés a mi mateix. Sigui com sigui, no semblava que el meu comportament l'afectés gens. O, exagerant una mica, fins i tot semblava que li agradés. No sé per què. Pot ser que el que volgués de mi no fos precisament tendresa. Quan hi penso, tinc una sensació molt estranya. Una sensació de tristesa, com si hagués fregat amb la mà una paret invisible que surava en l'aire.

Encara recordo perfectament l'estranya tarda del 25 de novembre del 1970. Les fulles dels ginkgos que havien caigut amb la pluja havien convertit el corriol del bosc en una llera seca i daurada. Ella i jo anàvem passejant per aquell camí, amb les mans enfonyades a les butxaques de l'abric. Només se sentia el cruix de les fulles seques sota els nostres peus i l'agut cant d'algun ocell.

—¿Què és el que et té tan capficat? —em va preguntar de sobte.

—Res important —vaig respondre.

Després de fer unes quantes passes més, es va asseure a la vora del camí i va encendre una cigarreta. Jo vaig arribar fins on era i em vaig asseure al seu costat.

—¿Sempre tens malsons?

—Sovint. Normalment somio que una màquina expendedora se'm queda el canvi.

Va riure i em va posar el palmell al genoll, tot i que el va treure de seguida.

—No en vols parlar, oi?

—És que no sé com parlar-ne.

Va llançar a terra la punta de la cigarreta a mig fumar i la va apagar esclafant-la suaument amb la sola de la vamba.

—Del que realment tens ganes de parlar és del que més costa parlar-ne, ¿no trobes?

—No ho sé —vaig dir.

Dos ocells van alçar el vol des de terra batent les ales i van desaparèixer com si se'ls hagués empassat el cel lliure de núvols. Ens vam quedar una estona en silenci, mirant el punt per on havien desaparegut els ocells. Llavors ella es va posar a fer uns dibuixos incomprendibles a terra amb un branquilló sec.

—Quan dormo amb tu, a vegades em poso molt trista.

—Em sap greu —vaig dir.

—No és culpa teva. Tampoc és que, quan em tens als braços, pensis en una altra noia. Això és igual. Però jo...

—Va callar en sec i va dibuixar tres línies paral·leles a terra molt a poc a poc.— No ho sé...

—No és que no vulgui obrir-te el cor —vaig dir al cap d'un moment—. Només és que ni jo mateix entenc què ha passat. M'agradaria entendre-ho tot de la manera més imparcial possible. No vull fer-ne un gra massa, però tampoc vull ser més pragmàtic del compte. I per fer-ho necessito temps.

—Quant?

Vaig moure el cap a banda i banda.

—Ni idea. Potser amb un any en tinc prou, o potser en tardo deu.

Ella va deixar el branquilló a terra, es va aixecar i es va espolsar els brins d'herba que se li havien enganxat a l'abric.

—¿Deu anys no et sembla una eternitat?

—Sí —vaig dir.

Quan vam sortir del bosc i vam arribar al campus de la universitat, vam seure a la sala d'estudiants i ens vam menjar un entrepà de frankfurt. A partir de les dues, al televisor de la sala van començar a aparèixer imatges de Yukio Mishima. El volum estava espatllat i amb prou feines se sentia el que deien, però a nosaltres ens era igual. Quan ens vam acabar el frankfurt, ens vam prendre un altre cafè cadascun. Un estudiant es va enfilem en una cadira i es va estar una estona toquejant el botó del volum, però al final se'n va cansar, va baixar de la cadira i va marxar.

—Tinc ganes d'estar amb tu —li vaig dir.

—Perfecte —va respondre ella amb un somriure.

Vam anar caminant a poc a poc fins al meu apartament, amb les mans posades a les butxaques de l'abric.

Quan em vaig despertar, ella plorava en silenci. Les espatlles menudes li tremolaven lleument sota la manta. Vaig encendre l'estufa i vaig mirar el rellotge. Eren les dues de la matinada. Al mig del cel hi surava una lluna blanquíssima.

Vaig esperar que acabés de plorar. Llavors vaig bullir aigua, hi vaig ficar un sobre de te i ens el vam beure plegats. Sense sucre, ni llimona, ni llet; només te calent. Llavors vaig encendre dues cigarretes i n'hi vaig donar una a ella. Ella hi va fer una bona pipada i va treure el fum; a la tercera pipada, però, li va agafar un atac de tos.

—Escolta, ¿has tingut mai ganes de matar-me? —em va preguntar.

—¿A tu?

—Sí.

—¿Per què m'ho preguntes?

Amb la cigarreta als llavis, es va fregar la parpella amb la punta del dit.

—Mira, no ho sé.

—Doncs no —li vaig respondre.

—¿De debò?

—De debò. —Vaig fer una pausa.— ¿Per què hauria de matar-te?

—Tens raó —va dir ella, fent que sí amb el cap amb desgana—. Se m'ha acudit que no deu estar malament que algú et mati. Mentre dorms com un soc.

—No sóc cap assassí, jo.

—¿Ah no?

—Diria que no.

Va esclafar la cigarreta al cendrer amb una rialla, es va acabar d'un glop el te que li quedava i va encendre una altra cigarreta.

—Jo viuré fins als vint-i-cinc —va dir—. I llavors em moriré.

Va morir el juliol del 1978, quan tenia vint-i-sis anys.